De butxaca

Fragment de *Fedre*, Plató

«Un cop, doncs, que apareix com a immortal allò que, per si mateix es mou, ningú no tindria dubtes a afirmar que això mateix és el que constitueix l'ésser de l'ànima i el seu propi concepte. Perquè tot cos al qual li ve de fora el moviment, és inanimat; mentre que aquell al qual li ve de dins, des de si mateix i per a si mateix, és animat. Si això és així, i si el que es mou a si mateix no és altra cosa que l'ànima, necessàriament l'anima hauria de ser ingènita i immortal.

Sobre la immortalitat, ja n'hi ha prou amb el que s'ha dit. Però sobre la seva idea cal afegir el següent: com que és l'ànima, requeriria tota una explicació llarga i divina; però dir a què s'assembla és ja un assumpte humà i, per descomptat, més breu. Podríem dir llavors que s'assembla a una força que, com si haguessin nascut junts, porta un coble alat i el seu auriga. Doncs bé, els cavalls i els aurigues dels deus són tots ells bons, i bona la seva casta; la dels altres és barrejada. Pel que fa a nosaltres hi ha, en primer lloc, un conductor que guia un tronc de cavalls i, després, aquests cavalls, dels quals un és bo i formós i està fet d'aquests mateixos elements, i l'altre de tot el contrari, com també el seu origen. Necessàriament, doncs, ens resultarà dur i difícil el seu maneig».

PLATÓ, *Fedre*, 245 c-246 b 7